

# 1

Ze nestelt zich op de bank. Plaid over haar benen, dienblad naast zich op de bank met daarop een glas witte wijn en wat kaasblokjes.

Zo, dat heb ik wel verdiend na een dag vol emoties. Vandaag heeft ze afscheid genomen van haar zo geliefde tante Trudy.

Het was een trieste bijeenkomst. De kleine zaal was gevuld met enkele vrienden en burens van haar tante. Tja, wanneer je in de tachtig bent heb je niet veel vrienden en familie over.

De aula was dan ook niet erg groot, maar daardoor was het afscheid wel intiemer. Zij heeft zelf nog wat over haar tante gezegd en verder werd de plechtigheid verzorgd door een mevrouw van het uitvaartcentrum. Die heeft dat erg mooi gedaan. Ze weet niet meer hoe ze het voor elkaar heeft weten te krijgen om in de dagen ervoor alles te regelen. Zo krijg je het bericht van het overlijden en nog geen paar uur later moet je al nadenken over de afscheidsplechtigheid en namen doorgeven van genodigden. Ze is toen naar de flat van haar tante gegaan en heeft daar een adressenboekje opgehaald voor de namen en adressen van de mensen, waarmee haar tante nog contact had gehad. Zelf heeft ze niet zo heel veel vrienden en omdat ze een tijdje geleden al gestopt is met werken, en geen contact meer heeft met oud-collega's, heeft ze hen dan ook maar geen rouwkaart gezonden.

Wel heeft ze haar goede vriendin, Marly, uitgenodigd, maar die was net op dat moment in het buitenland. Ze vond het wel jammer, dat Marly er niet bij heeft kunnen zijn, maar die is het eenvoudigweg niet gelukt om op tijd terug te zijn.

Nog geen week geleden, bereikte haar het trieste nieuws, dat haar geliefde tante was overleden.

De politie stond 's middags aan haar deur met dit nieuws. Ze kan het nog steeds niet geloven.

Ze vonden haar zittend in haar stoel met de televisie aan.

De burens hadden haar ontdekt. Haar tante was de krant niet komen ophalen bij de burens. Dat deed ze normaal gesproken elke ochtend. Zij en haar burens deelden namelijk de krant. Toen die geen gehoor kregen bij haar, hadden ze de deur geopend. Ze hadden als goede buur elkaars huissleutel. Toen ze haar vonden waren ze zo van slag, dat ze meteen de politie belden.

De arts die ter plaatse was gekomen had het een natuurlijke dood genoemd. Volgens de arts was ze overleden in haar slaap toen ze naar de televisie keek. Ze was overleden aan hartfalen had hij geconcludeerd.

Ze heeft zelf nooit geweten, dat haar tante last had van haar hart.

Tja, maar ze had haar tante dan ook al een tijdje niet meer gezien. Ze had haar nog wel aan de telefoon gesproken, maar toen ging het eigenlijk meer over hoe het met haarzelf ging dan over haar tante. Tja, haar tante sprak ook niet graag over zichzelf moet ze toegeven. Wel over wie ze was tegengekomen en zo, maar nooit over hoe ze zich voelde. Al had ze last gehad van haar hart, dan had ze dat waarschijnlijk niet verteld. Haar tante geloofde er namelijk in, dat hoe meer je over kwaaltjes sprak hoe meer je er last van had.

Zo was zij ook opgevoed, dus had ze het ook niet raar gevonden. Achteraf had ze gewild, dat haar tante wat opener was geweest want, wanneer ze erover hadden gesproken dan had ze wellicht iets voor haar kunnen doen.

Een tijdje terug is ze zelf gestopt met werken. Pré-pensioen werd het genoemd op het werk.

De vrije tijd doet haar goed. Ze is in de periode nadat ze is gestopt met werken helemaal tot rust gekomen. Er is de afgelopen jaren ook wel veel gebeurd.

Ze heeft in die tijd haar man leren kennen. Dat is echt liefde op het eerste gezicht

geweest. Kort na hun eerste ontmoeting zijn ze getrouwd en niet lang daarna is hij ernstig ziek geworden. Het bleek, dat hij aan dementie leed. Ze heeft de periode, dat hij niet meer alleen thuis kon zijn, hulp gekregen bij zijn verzorging, zodat zij ook nog naar haar werk kon gaan. Ze heeft toen nog wel regelmatig een dag vrij genomen van haar werk, zodat ze zoveel mogelijk tijd met hem kon doorbrengen. Na zijn overlijden had ze geprobeerd zich volledig op haar werk te storten en ze had toen niet echt de tijd genomen, om te verwerken wat er was gebeurd in de periode ervoor. Ze had toen gehoopt, dat ze, door weer aan het werk te gaan, de gevoelens van eenzaamheid kon wegdrücken. Mensen om zich heen en haar gedachten verzetten. Ze had zich toen ook schuldig gevoeld tegenover haar collega's, omdat ze zoveel afwezig was geweest tijdens de ziekte van haar man. Ze was er alleen snel achter gekomen, dat dat niet helemaal de juiste beslissing was geweest.

Ze voelde zich constant moe en kon zich slecht concentreren.

Wanneer ze 's avonds na haar werk thuiskwam, dan maakte de stilte in haar huis haar ook nog eens pijnlijk duidelijk dat haar man er niet meer was. Dat waren dan ook de momenten, dat ze hem ontzettend miste. Ze sprak er alleen met niemand over, want ze wilde niet als zielig overkomen en op medelijden zat ze al helemaal niet te wachten, maar af en toe een arm om haar schouder had ze wel fijn gevonden. Maar ja, daarvoor moet je je natuurlijk wel openstellen naar anderen en dat had ze nou net niet gedaan. Ze had er ook niet met haar tante over gesproken, want daar wilde ze haar tante niet mee lastigvallen. Achteraf gezien had ze dat graag anders gedaan, maar daarvoor was het nu te laat.

Ze had gemerkt, dat ze was veranderd door de hele situatie met haar man. Het duidelijkst was dat voor haar merkbaar geweest op haar werk. Ze had geen connectie meer gevoeld met haar collega's. Waar ze voorheen plezier had beleefd aan de gesprekken met hen, had ze gemerkt, dat ze na haar terugkeer op het werk, op een andere golflengte had gezeten. Ze was al voorzichtig begonnen met om zich heen te kijken naar een andere werkkring.